

Titel: BREV (185u-06-uu)

Citation: "BREV (185u-06-uu)", i *Breve fra og til en Skuespillerinde*, v. Thaning & Appels Forlag, s. 220. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002150180-000-shoot-L0021501800000019.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til en Skuespillerinde

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Anna til Emma.

Kjøbenhavn i Juni 185*.

Det var en mærkelig Aften igaar, Theatersaisonen endte, og Theaterdirecteuren tog efter Stykkets Slutning Afsked med hele Personalet nede paa Scenen. Den hele Scene forekom mig som en Maskerade, hvor en Deel gik med Masker for Ansigtet. Alle hans Uvenner stode med et til den høitidelige Leilighed passende Ansigt, ikke bedrøvet, ikke smilende, men en Mellemtung, hans Venner vare rørte, jeg græd sagte. Han selv var vist bevæget af mange forskjellige modstridende Følelser denne sidste Aften i hans Regjeringstid, men tilsyneladende var han rolig som altid, og det var med en egen Interesse, jeg fulgte ham med Øiet til de forskjellige Grupper, som han sagde sit Farvel. I Aanden saae jeg Thalia grædende fordi hendes udkaarne Yndling forlod hende, og alle Tepper og Coulisser bedækkede med Sørgflor.

s. 221 Pludseligt foregik der noget Forunderligt, som jeg endnu ikke med Bestemthed veed, om det var en Drøm eller Virkelighed. Det forekom mig nemlig, som om jeg saae Middelmaadighedens Gudinde, klædt i alskens brogede, sammenstykkede Lapper, komme triumpherende op fra en af Lemmene i Gulvet, og Geniet, den skjønne, guddommelige Qvinde, der hidtil havde regjeret Theatret, hurtigt flygte bort ved Synet af denne. Poesien, hvis Hoved var omgivet af en Krands af røde Roser, rev Krandsen af sit Haar, og sønderrev den, og Prosaen, en tyk, velnæret, qvindelig Gestalt, iført solide, uldne Klæder, stødte Poesien ud af en af Coulisserne og trædende med Foragt paa de iturevne Rosenblade, satte hun sig ned i en blød, polstret Lænestol, tog sin Pengepung op af Lommen, og talte dens Indhold med et velfornøiet Smil. En lang, mager, huuløiet, mandlig Skikkelse listede sig hen til hende, og stirrede med Begjærlighed paa Pungens glimrende Indhold, trykkende Prosaens Haand til sine blege, tørre Læber. Det var Havesygen, nu kjendte jeg denne afskrækkende Skikkelse, dobbelt afskrækkende i Kunstens Tempel. Selv Poesiens iturevne Rosenblade forfærdede han, de hvirvlede op og indhyllede Alt og Alle i en Sky, og da den forsvandt, var hele den foregaaende Scene forsvunden, og paa Scenen stode de førromtalte forskjellige Grupper, og Theaterdirecteuren tog Afsked med dem. Jeg var en af de Sidste, han sagde Farvel til, han saae paa mig, som om han vilde sige: „Du har ikke været falsk imod mig, din Haand kan s. 222 jeg trykke uden at føle andet end Venskab for Dig.“ Jeg sagde ham ingen skjønne Ord til Afsked, men mine Taarer, der langsomt rullede ned ad mine Kinder, vare mere veltalende end de bedst valgte Ord. Du kan ikke forestille Dig, hvor bedrøvet jeg lagde mit Ansigt mod Pudren, da jeg gik tilsengs, jeg følte, at jeg havde mistet en Ven, en beskyttende Ven paa min Kunstnerbane, og jeg tænkte med Skræk paa den kommende Saison, hvor nye Aander skulle tage Regjeringens Tømmer i Haanden. Thi for een stor Tyrann, som en af hans Uvenner engang havde kaldt Theaterdirecteuren, vilde nu Theatret faae tredive smaae Tyranner.

Dog nu kommer Sommeren, lad mig nyde den, og glemme Vintersorgerne. Jeg skal tilbringe denne Sommer hos Kleinerts i Søllerød, dog først skal jeg en Ugestid ud til Søren og Albertine for at blive Vidne til deres huuslige Lyksalighed, der er formeret med en liden haabefuld Søn, der i Daaben har faaet Navnet, Søren Albert, og skal kaldes begge Dele for at adskille ham fra Fader Søren. Jeg begriber ikke, hvorfor Forældre give deres Børn stygge Navne, da Valget jo er frit. Dette Opkaldessystem er barbarisk, for Exempel at tænke sig, at fordømme en Pige til et heelt Liv at bære paa en Sidse eller Maren, fordi en Oldemoder har havt den samme Ulykke, det er oprørende.

Du spørger i dit sidste Brev om Moor. Han er ikke mere i Kjøbenhavn. En Uge efterat han havde taget denne vilde Afsked med mig, reiste han til London. s. 223 Gjennem Andre har jeg hørt, at han foreløbig agter at blive boende der, han befatter sig kun med litteraire Sysler, og driver disse ligesom her con amore, da hans private Formue er meget betydelig. Denne Formue, er jeg bange for, har været ham mere til Skade end Gavn, thi stolende paa den, har han aldrig villet arbeide hen til en fast Stilling, men ladet sine Lidenskaber regjere, og kun sysselsat sig for Tidsfordriv. Jeg har ikke seet ham eller talt med ham siden. Tante var meget forbauset over hans Pludselige Afreise, og det uden at gjøre en ceremoniel Afskedsvisit, men hun maa naturligviis snart have gjenemskuert Sagen og opdaget Grunden, thi hun yttrede kort Tid efter til mig: „Du bærer Dig meget uklogt ad Anna ved saaledes stadigt at støde Lykken fra Dig. To Gange har den viist sig for Dig, men jeg frygter for, at alle gode Gange tre, ikke vil slaae til her.“

En Forlovelse har fundet Sted hos Kleinerts, men skjøndt den staaer i nar Forbindelse med Storm, er det dog ikke Storm og Harriet, men ung Erik, der er bleven forlovet med Storms eneste Søster, ved Navn, Marie. Hun er en yndig, zart, lille Skabning, høist indtagende, og kun sytten Aar. Storms Fader var Præst, men er død for flere Aar siden. Hans Moder boer her i Kjøbenhavn, og har kun den ene Søn og Datter. Onkel var meget imod denne tidlige Forlovelse, og ivrede stærkt for en Opsættelse, men Erik kunde ikke vente, og da Tante Frederikke, fortryllet ved s. 224 Synet af Marie, forenede sine Bønner med hans, saa var Fæstningen indtagen, og Onkel capitulerede.

Jeg har aldrig seet en mere elskværdig ung Pige, det er mærkeligt, at Sødskende kunne være saa forskjellige, og endnu mærkeligere er det, at see, hvormeget Storm og Marie uagtet deres Forskjellighed holde af hinanden. Erik svæver naturligviis i den syvende Himmel, og jeg er bange for at Verbet, amare, vil sinke ham lidt i Juraen.

Men hvad det skal blive til med Harriet og Storm, det fatter jeg ikke. Harriet er ofte i daarligt Humeur i den

senere Tid, og hun synger ikke saameget som tidligere. Hendes Dagbog kom ikke i Trykken, ja hun taler aldrig om den. Noget maa der være foregaaet imellem dem, men hvad det er, formaaer jeg ikke at gjætte. Han kommer ligesaameget i Huset som tidligere, ja, jeg hørte forleden Tante indbyde ham til at tilbringe nogen Tid hos dem i Søllerød, og han tog tilsyneladende glad mod denne Indbydelse. Men hvorfor forlover han sig ikke med hende, han maa dog kunne see, hvad jeg forlængst har seet, at hun elsker ham. Undertiden naar jeg seer Harriets blege Ansigt, kunde jeg næsten være fristet til at spørge Storm, hvorfor han ikke vil bringe Roserne tilbage? Men sæt nu, at Storm slet ikke elsker Harriet, men derimod en Anden, — stakkels Harriet, det vilde være tungt for Dig. Jeg maa see at opdage den rigtige Sammenhæng i denne Hjerteroman, paa Landet, naar s. 225de Begge ere samlede, kan jeg lettere anstille mine lagttagelser, og hvem veed, om ikke mit Snille kan virke til Sagens Fremme.

Dette Brev bliver kun kort, da jeg idag skal gjøre nogle Afskedsvisitter, og senere til det Herculesarbeide at pakke min Garderobe ind.

Med Hilsen til din Mand, og ventende paa Brev fra din kjære Haand, forbliver jeg

din Anna.